

[Udenrigsministeren.]

en 200 pct.s sikkerhed, det kan være visse aggressive hensigter, som naturligt ligger stormagter i blodet, det kan være ønsket om at støtte den kommunistiske verdensrevolution eller en kombination af alle disse ønsker. Jeg tillader mig ikke at opkaste mig til dommer i denne sag, men jeg vil blot konstatere kendsgerningerne, blot konstatere, at således var situationen, og at der heri er mere end motivering nok for, at den vestlige verden uden aggressive hensigter, men for at få tilvejebragt den fornødne balance, for at fristelsen ikke skulle blive for stor, og for at der kunne blive et sådant forhold mellem de to verdener, at de kunne komme på en rimelig samtalefod, hvor den ene ikke på forhånd var svag og i virkeligheden afhængig af den anden, har foretaget den samling af kræfterne, som har fundet sted i Vesteuropa, og i hvilken Danmark også deltager, og — her kan jeg også vende mig til det ærede medlem hr. P. N. Petersen (Røjlø) — jeg tror, at man tjener fredens sag bedre herved, end ved at lade Danmark ligge svagt og ubeskyttet hen som et let bytte for en stormagt, for hvilken vi af erfaring ved der let opstår en fristelse.

Det var ganske komisk at høre det ærede medlem tale om det mørke, som de vesteuropæiske lande holdt deres befolkninger i, hvordan de ingen underretning fik om noget som helst af, hvad der foregik i verden. Jeg tænker på, hvordan det egentlig går til, at det ærede medlem får mod og lyst til at fremsætte sådanne udtalelser, når vi ved, at *den* afgørende forskel er der på Vesten og Østen, at i Vesten står døre og vinduer på vid gab, enhver har lov at spadserere ind og se, hvordan vi bor, og hvad vi gør, medens vi fra Vesten, når vi bevæger os østover i verden, møder en stænget dør, vinduer med skodder for og omhyggelige vagtposter, der spadserer rundt omkring huset og forhindrer, at nogen får blot den ringeste mulighed for at erfare, hvad der foregår indenfor dets mure.

Det ærede medlem fru Grete Mølbak Frederiksen rejste et spørgsmål, som jeg meget vel forstår ligger det ærede medlem på sinde, og som må interessere os alle, spørgsmålet om den vesttyske oprustning, skabelsen af et vist vesttysk forsvar og den indflydelse, dette kan få på de danske sydslesvigeres fremtidige stilling. Det ærede medlem sagde, at grundlaget for de forhandlinger, som efter Bruxellesoverenskomsten blev ført mellem de tre magter, Storbritannien, Frankrig og De Forenede Stater, og Den tyske Forbundsrepublik, ikke var

kendt. Det er ganske rigtigt, at de ikke er kendt i detaljer; de kan ikke være det, fordi de er et forhandlingsgrundlag, som må gøres til genstand for fortrolig forhandling. Men der er dog en række retningslinier, som er kendt, og som udfra de synspunkter, som de må have, der nærer denne ængstelse, må være ganske betryggende. Det er således kendt, at der ikke under nogen omstændigheder vil være tale om genoprettelsen af en tysk generalstab. Der vil ikke under nogen omstændigheder være tale om, at en tysk almindelig militarisme vil kunne blive vakt til live. De retningslinier, som er blevet godkendt i Bruxelles, indeholder en lang række bestemmelser, som tager sigte på netop at hindre, at en sådan generalstab bliver oprettet, og at tysk militarisme genopstår. Alle medlemsstater i Atlantpagten er fast bestemt på at forhindre, at en delvis tysk genoprustning skal føre til aggression fra tysk side, og dette har i den senere tid fundet klart udtryk i de noter, som Frankrigs og Englands regeringer har sendt Sovjetunionen.

Der er een ting til, jeg gerne vil fremhæve; i det grundlag, som her foreligger, er der ikke truffet nogen afgørelse af, hvorvidt de tyske troppstyrker, der skal stilles på benene, skal udskrives ved tvungen værnepligt eller på frivilligt grundlag. Det er et spørgsmål, som står åbent, og først hvis det spørgsmål blev afgjort i den forstand, at tvungen værnepligt blev indført, ville problemet rejse sig for sydslesvigeres vedkommende. Jeg har fulgt den diskussion, som har fundet sted i Sydslesvig, men jeg har med tilfredshed noteret mig, at selv de, der — og hvem kan ikke forstå dem — vender sig imod den tanke, at Sydslesvigs ungdom pånå skal trække i tysk trøje, efter hvad sydslesvigerne har oplevet under to verdenskrige, klart har udtalt deres forståelse af nødvendigheden af den vesteuropæiske solidaritet og fremhævet, at man ikke må opfatte de udtalelser, der falder fra Sydslesvigs side, som værende vendt mod det mål, man må sætte sig: at de frie vesteuropæiske folk i fællesskab skal søge at varetage deres friheds og freds interesser. Jeg kan sige til det ærede medlem, at regeringen naturligvis vil følge forhandlingerne om disse spørgsmål på det allernøjeste og under disse forhandlinger undersøge, hvilke muligheder og rettigheder vi kan udnytte, for at der i den ordning, der til sin tid skal træffes, kan blive taget de videst mulige hensyn til de følelser, som må gøre sig gældende i Sydslesvig på dette område.